

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

27 март 2014 година *

„Преюдициално запитване — Сближаване на законодателствата — Авторско право и сродни права — Информационно общество — Директива 2001/29/ЕО — Уебсайт за предоставяне на публично разположение на кинематографични произведения без съгласието на притежателите на право, сродно на авторското право — Член 8, параграф 3 — Понятие за посредници, чиито услуги се използват от трети лица за нарушаване на авторско право или на сродно на него право — Доставчик на достъп до интернет — Съдебна забрана до доставчик на достъп до интернет, с която му се забранява да предоставя достъп на своите клиенти до даден уебсайт — Претегляне на основните права“

По дело C-314/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Австрия) с акт от 11 май 2012 г., постъпил в Съда на 29 юни 2012 г., в рамките на производство по дело

UPC Telekabel Wien GmbH

срещу

Constantin Film Verleih GmbH,

Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състав, K. Lenaerts, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от четвърти състав, M. Safjan, J. Malenovský (докладчик) и A. Prechal, съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 юни 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за UPC Telekabel Wien GmbH, от M. Bulgarini и T. Höhne, Rechtsanwälte,

* Език на производството: немски.

- за Constantin Film Verleih GmbH и Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH, от А. Manak и N. Kraft, Rechtsanwälte,
- за австрийското правителство, от А. Posch, в качеството на представител,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от W. Ferrante, avvocato dello Stato,
- за нидерландското правителство, от C. Schillemans и C. Wissels, в качеството на представители,
- за правителството на Обединеното кралство, от L. Christie, в качеството на представител, подпомаган от S. Malynicz, barrister,
- за Европейската комисия, от J. Samnadda и F. W. Bulst, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 ноември 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, параграфи 1 и 2, буква б) и член 8, параграф 3 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230), както и на някои основни права, закрепени в правото на Съюза.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между, от една страна, UPC Telekabel Wien GmbH (наричано по-нататък „UPC Telekabel“) и от друга страна, Constantin Film Verleih GmbH (наричано по-нататък „Constantin Film“) и Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH (наричано по-нататък „Wega“) относно искане да му бъде разпоредено да блокира достъпа на своите клиенти до уебсайт, който предоставя на публично разположение някои филми на същите без тяхно съгласие.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 9 и 59 от Директива 2001/29 гласят:

„(9) Всяка хармонизация на авторското право и сродните му права трябва да се основава на висока степен на закрила, тъй като такива права са основни за интелектуалното творчество. [...] Интелектуалната собственост следователно е призната за неразделна част от собствеността.

[...]

(59) В цифровата среда, и по-специално услугите на посредници, могат да се използват все повече от трети лица за извършване на нарушения. В много случаи такива посредници са в състояние да сложат край на тези нарушения. Следователно, без да се засягат никакви други санкции или средства за правна защита, които могат да използват, притежателите на права трябва да имат възможност да поискат съдебна забрана по отношение на посредник, който предава в мрежа фалшификат, извършен от трето лице, на закриляно произведение или обект. [...] Редът и условията, отнасящи се до такава съдебна забрана, би трябвало да се определят от националното законодателство на държавите членки“.

4 Член 1 от посочената директива, озаглавен „Обхват“, предвижда в параграф 1:

„Настоящата директива се отнася до правната закрила на авторското право и на сродните му права в рамките на вътрешния пазар, като се поставя особено ударение върху информационното общество“.

5 Член 3 от същата директива, озаглавен „Право на публично разгласяване на произведения и право на предоставяне на публично разположение на други закриляни обекти“, предвижда в параграф 2:

„Държавите членки предвиждат за авторите изключително право да разрешават или забраняват предоставяне на публично разположение по жичен или безжичен път по такъв начин, че всеки да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него:

[...]

в) за продуцентите [на първоначалния запис на филми — по отношение] на оригинала и копията на техните филми;

[...]“.

6 Член 8 от Директива 2001/29, озаглавен „Санкции и средства за правна защита“, посочва в параграф 3:

„Държавите членки гарантират притежателите на права да могат да поискат [...] налагането на съдебна забрана срещу посредници, чиито услуги се използват от трети лица за нарушаване на авторското право или на сродно на него право“.

Австрийското право

7 Член 18а, параграф 1 от Закона за авторското право (Urheberrechtsgesetz) от 9 април 1936 г. (BGBl. 111/1936), изменен с новия закон за авторското право от 2003 г. (Urheberrechtsgesetz-Novelle 2003, BGBl. I, 32/2003, наричан по-нататък „UrhG“), има следния текст:

„Авторът има изключителното право да предостави произведението на публично разположение по жичен или безжичен път по такъв начин, че всеки да има достъп до него от място и във време по негов избор“.

8 Член 81, параграфи 1 и 1а от UrhG гласят:

„1. Всеки, чието изключително право по този закон е нарушено или който счита, че е възможно извършването на подобно нарушение, може да иска по съдебен ред преустановяване на неправомерното използване или забрана за извършване на дейността, която ще съставлява

неправомерно използване. Искът може да се предяви и срещу собственика на предприятие, ако нарушението е извършено или има опасност да бъде извършено в хода на дейността на неговото предприятие от наетите от него лица или лицата, които го представляват; член 81, параграф 1а се прилага съответно.

1а. Ако извършителят на такова нарушение или лицето, за което се счита, че може да извърши такова нарушение, използва за тази цел услугите на посредник, срещу последния също може да се предяви искът по параграф 1 за преустановяване на неправомерно използване или забрана за извършване на дейността, която ще съставлява неправомерно използване. [...]“.

9 Член 355, параграф 1 от Кодекса за изпълнението гласи:

„Когато длъжникът е осъден да преустанови или да търпи определени действия, но и след влизането на изпълнителното основание в сила върши противното, по искане на вискателя съдът по изпълнението налага на длъжника парична глоба, за да го принуди да го изпълни. При всяко следващо нарушение съдът по изпълнението при поискване налага нова парична глоба или лишаване от свобода с обща продължителност до една година. [...]“.

10 От дадените от запитващата юрисдикция уточнения в акта за преюдициално запитване става ясно, че към момента на производството за принудително изпълнение, за да се освободи от отговорност, адресатът на забраната може да възрази, че е предприел всички мерки, които може да се очаква да бъдат предприети от него, за да изпълни забраната.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

11 Като установяват, че без тяхното съгласие уебсайт предлага изтегляне или гледане под формата на „стриймिंग“ на някои произведения от тях филми, Constantin Film и Wega, две дружества в областта на филмопроизводството, сезират съда по реда на обезпечителното производство с цел да бъде издадена на основание член 81, параграф 1а от UrhG съдебна забрана, с която да се задължи UPC Telekabel, доставчик на достъп до интернет, да блокира достъпа на клиентите си до въпросния уебсайт, тъй като без тяхно съгласие този сайт предоставя на публично разположение кинематографични произведения, върху които те притежават право, сродно на авторското право.

12 С определение от 13 май 2011 г. Handelsgericht Wien (Австрия) налага забрана на UPC Telekabel да предоставя на клиентите си достъп до спорния уебсайт, като тази забрана следва по-конкретно да бъде осъществена чрез блокиране на името на домейна и актуалния IP адрес („интернет протокол“) на този сайт, както и всички други негови IP адреси, които може да са известни на това дружество.

13 През юни 2011 г. след намесата на германските полицейски органи срещу неговите оператори спорният уебсайт преустановява дейността си.

14 С определение от 27 октомври 2011 г. Oberlandesgericht Wien [Виенски висш областен съд] (Австрия) като апелативна инстанция изменя частично определението на първоинстанционния съд, тъй като той неправилно е посочил мерките, които UPC Telekabel трябва да приложи, за да се блокира спорният уебсайт и по този начин да се изпълни разпореждането за съдебна забрана. За да стигне до този извод, Oberlandesgericht Wien преценява, че член 81, параграф 1а от UrhG трябва да бъде тълкуван с оглед на член 8, параграф 3 от Директива 2001/29. След това той приема, че като осигурява достъп на клиентите си до неправомерно поставено онлайн съдържание, UPC Telekabel трябва да бъде разглеждано като посредник, чиито услуги са били използвани за нарушаване на право, сродно на авторското право, така че Constantin Film и Wega имат право да поискат срещу това дружество да се постанови съдебна забрана. Що се

отнася обаче до закрилата на авторското право, Oberlandesgericht Wien приема, че UPC Telekabel може да бъде принудено, чрез налагане на задължение за резултат, единствено да забрани на клиентите си достъп до спорния уебсайт, но то трябва да разполага със свобода на избор относно средствата, с които да осигури изпълнението.

- 15 UPC Telekabel подава ревизионна жалба пред Oberster Gerichtshof [Върховен съд] (Австрия).
- 16 В подкрепа на жалбата си UPC Telekabel изтъква по-специално, че услугите му не могат да бъдат считани за използвани за нарушаване на авторското право или на сродно на него право по смисъла на член 8, параграф 3 от Директива 2001/29, тъй като не е поддържал никакви търговски отношения с операторите на спорния уебсайт и не е установено, че собствените му клиенти са действали неправомерно. При всички случаи UPC Telekabel поддържа, че различните мерки за блокиране, които биха могли да се приложат, могат да бъдат технически заобиколени, а някои от тях са прекомерно скъпи.
- 17 При тези обстоятелства Oberster Gerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 [...] да се тълкува в смисъл, че лицето, което без съгласието на носителя на авторските права предоставя закриляни обекти на разположение в интернет [по смисъла на член 3, параграф 2 от Директива 2001/29], използва услугите на [интернет] доставчика на лицата, които посещават тези обекти?

При отрицателен отговор на първия въпрос:

2) Следва ли да се приеме, че възпроизвеждането за лично ползване [по смисъла на член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29] и възпроизвеждането с преходен или инцидентен характер [по смисъла на член 5, параграф 1 от Директива 2001/29] са допустими само когато използваният за тази цел екземпляр на произведението е правомерно възпроизведен, разпространен или предоставен на публично разположение?

Ако отговорът на първия или на втория въпрос е утвърдителен и съответно следва да се наложи съдебна забрана на [интернет] доставчика на основание член 8, параграф 3 от Директива 2001/29:

3) Съвместимо ли е с правото на Съюза, и по-специално с изискването за претегляне на основните права на заинтересованите лица, на [интернет] доставчика съвсем общо (т.е. без да се посочват конкретни мерки) да се забрани да осигурява на своите клиенти достъп до даден уебсайт, доколкото чрез него се предоставя на разположение съдържание изключително или поне в преобладаваща степен без съгласието на носителите на авторските права, ако интернет доставчикът може да избегне налагането на изпълнителна глоба при нарушаването на тази забрана, като докаже, че е предприел всички разумни мерки?

При отрицателен отговор на третия въпрос:

4) Съвместимо ли е с правото на Съюза, и по-специално с изискването за претегляне на основните права на заинтересованите лица, да се изисква от [интернет] доставчика да предприеме конкретни мерки, за да затрудни достъпа на клиентите си до уебсайт, чието съдържание е неправомерно предоставено на разположение, ако тези мерки налагат немалки разходи, а същевременно могат лесно да бъдат заобиколени без специални технически познания?“

По преюдициалните въпроси

По допустимостта на преюдициалните въпроси

- 18 В самото начало следва да се отбележи, че обстоятелството, че разглежданият по главното производство уебсайт е преустановил дейността си, не води до недопустимост на преюдициалните въпроси.
- 19 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика в рамките на производството по член 267 ДФЕС, основано на ясното разграничение между функциите на националните юрисдикции и на Съда, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за предстоящото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално запитване, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда (вж. в този смисъл Решение от 14 март 2013 г. по дело Aziz, C-415/11, точка 34).
- 20 В този смисъл Съдът може да не се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само когато е очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (Решение по дело Aziz, посочено по-горе, точка 35).
- 21 В спора по главното производство обаче случаят не е такъв, тъй като от акта за преюдициално запитване е видно, че съгласно австрийското право запитващата юрисдикция следва да постанови решението си на базата на фактите, така както те са изложени в решението по първоинстанционното производство, т.е. към момента, в който разглежданият по главното производство уебсайт все още е бил достъпен.
- 22 От гореизложеното следва, че преюдициалното запитване е допустимо.

По първия въпрос

- 23 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 следва да се тълкува в смисъл, че лице, което предоставя закриляни обекти на разположение в уебсайт без съгласието на носителя на авторските права, по смисъла на член 3, параграф 2 от тази директива, използва услугите на интернет доставчика на лицата, които посещават тези обекти, който от своя страна следва да се счита за посредник по смисъла на член 8, параграф 3 от Директива 2001/29.
- 24 В самото начало трябва да се отбележи, че в делото по главното производство е установено, че закриляните обекти са предоставени на разположение на потребителите на уебсайт без съгласието на притежателите на права, посочени в споменатия член 3, параграф 2.
- 25 Предвид факта, че според тази разпоредба притежателите на права разполагат с изключителното право да разрешават или забраняват всеки акт за предоставяне на публично разположение, трябва да се констатира, че актът на предоставяне на закрилян обект на публично разположение в уебсайт без съгласието на притежателите на правата нарушава авторското право и сродните му права.

- 26 За да се отстрани подобно състояние на нарушение на въпросните права, член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 предвижда възможност притежателите на права да поискат налагането на съдебна забрана срещу посредници, чиито услуги се използват от трети лица за нарушаване на правата им.
- 27 Всъщност, както е посочено в съображение 59 от Директива 2001/29, щом като услугите на посредниците все повече се използват за извършване на нарушение на авторското право или на сродните му права, тези посредници в много случаи най-добре могат да сложат край на тези нарушения.
- 28 В настоящия случай Handelsgericht Wien, а след това Oberlandesgericht Wien са разпоредили на UPC Telekabel, доставчик на достъп до интернет, посочен в разглежданото по главното производство разпоредение, да сложи край на нарушаването на правата на Constantin Film и на Wega.
- 29 UPC Telekabel обаче оспорва определянето му по смисъла на член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 като посредник, чиито услуги се използват за нарушаване на авторското право или на сродно на него право.
- 30 В това отношение от съображение 59 от Директива 2001/29 следва, че думата „посредник“, използвана в член 8, параграф 3 от тази директива, визира всяко лице, което предава в мрежа фалшификат, извършен от трето лице, на закриляно произведение или обект.
- 31 С оглед на преследваната от Директива 2001/29 цел, видна по-конкретно от съображение 9 от нея, която е да гарантира на притежателите на права висока степен на закрила, използваното по този начин понятие за фалшификат трябва да се разбира като включващо предоставянето на публично разположение в интернет на закрилян обект без съгласието на притежателите на въпросните права.
- 32 Вследствие на това, като се има предвид че доставчикът на достъп до интернет е задължителен участник във всяко прехвърляне в интернет на фалшификат между един от неговите клиенти и трето лице, тъй като, предоставяйки достъп до мрежата, той прави възможно това прехвърляне (вж. в този смисъл Определение от 19 февруари 2009 г. по дело LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, C-557/07, Сборник, стр. I-1227, точка 44), следва да се приеме, че доставчик на достъп до интернет като разглеждания по главното производство, който позволява на клиентите си достъп до закриляни обекти, предоставени от трето лице на публично разположение в интернет, е посредник, чиито услуги се използват за нарушаване на авторско право или на сродно на него право по смисъла на член 8, параграф 3 от Директива 2001/29.
- 33 Подобен извод се потвърждава от преследваната от Директива 2001/29 цел. Всъщност изключването на доставчиците на достъп до интернет от приложното поле на член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 би намалило съществено търсената с тази директива закрила на притежателите на права (вж. в този смисъл Определение по дело LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, посочено по-горе, точка 45).
- 34 Посоченият извод не може да се опровергае с възражението, че за да се прилага член 8, параграф 3 от Директива 2001/29, е необходимо да съществува договорна връзка между доставчика на достъп до интернет и лицето, извършило нарушението на авторско право или сродно на него право.
- 35 Действително нито от текста на посочения член 8, параграф 3, нито от друга разпоредба на Директива 2001/29 не следва, че се изисква наличието на специална връзка между лицето, което нарушава авторското право или сродно на него право, и посредника. Освен това посоченото

изискване не може да се извлече и от преследваните от тази директива цели, като се има предвид, че да се приеме такова изискване, би ограничило правната закрила, призната на притежателите на разглежданите права, докато целта на посочената директива, както това се установява по-специално от съображение 9 от нея, е именно да се гарантира висока степен на закрила.

- 36 Изводът, направен от Съда в точка 30 от настоящото решение, не се обезсилва и от твърдението, че за да се постанови разпореждане срещу доставчик на достъп до интернет, притежателите на авторско право или на сродно на него право трябва да докажат, че определени клиенти на посочения доставчик чрез разглеждания уебсайт действително посещават закриляните обекти, предоставени на публично разположение без съгласието на притежателите на правата.
- 37 Всъщност Директива 2001/29 изисква мерките, които държавите членки са задължени да предприемат, за да се съобразят с нея, да са насочени не само към преустановяване на вече допуснатите нарушения на авторското право или на сродно на него право, но и към предотвратяване на нови нарушения (вж. в този смисъл Решение от 24 ноември 2011 г. по дело Scarlet Extended, C-70/10, Сборник, стр. I-11959, точка 31 и Решение от 16 февруари 2012 г. по дело SABAM, C-360/10, точка 29).
- 38 Подобно превантивно действие обаче предполага, че притежателите на авторско право или на сродно на него право могат да действат, без да е необходимо да се установява, че клиентите на даден доставчик на достъп до интернет действително посещават закриляни обекти, предоставени на публично разположение без съгласието на посочените притежатели.
- 39 Това е така, още повече че наличието на акт на предоставяне на произведение на публично разположение предполага единствено, че посоченото произведение е предоставено на публично разположение, без да е определящо дали лицата, от които се състои публиката, действително са имали достъп до това произведение (вж. в този смисъл Решение от 7 декември 2006 г. по дело SGAE, C-306/05, Recueil, стр. I-11519, точка 43).
- 40 С оглед на гореизложеното на първия въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 следва да се тълкува в смисъл, че лице, което предоставя закриляни обекти на публично разположение в уебсайт без съгласието на носителя на авторските права, по смисъла на член 3, параграф 2 от тази директива, използва услугите на интернет доставчика на лицата, които посещават тези обекти, който от своя страна трябва да бъде считан за посредник по смисъла на член 8, параграф 3 от Директива 2001/29.

По втория въпрос

- 41 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По третия въпрос

- 42 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали основните права, признати от правото на Съюза, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат да се забранява чрез постановено от съда разпореждане на доставчик на достъп до интернет да предоставя на своите клиенти достъп до уебсайт, на който има онлайн достъп до закриляни обекти без съгласието на притежателите на права, когато в това разпореждане не се уточнява какви мерки трябва да предприеме доставчикът на достъп, и когато последният може да избегне налагането на изпълнителна глоба при нарушение на това разпореждане, като докаже, че е предприел всички разумни мерки.

- 43 В това отношение, както е видно от съображение 59 от Директива 2001/29, условията и редът за постановяване на разпореждания, които държавите членки трябва да предвидят по силата на член 8, параграф 3 от директивата, като например условията, които трябва да бъдат спазени и процедурата, която трябва да се проведе, следва да се уреждат от националното право.
- 44 При това положение тези национални правила, както и тяхното прилагане от националните юрисдикции трябва да са съобразени с ограниченията, произтичащи от Директива 2001/29, както и от източниците на правото, които са посочени в съображение 3 от тази директива (вж. в този смисъл Решение по дело *Scarlet Extended*, посочено по-горе, точка 33 и цитираната съдебна практика).
- 45 Следователно, за да се прецени съответствието с правото на Съюза на разпореждане като разглежданото по главното производство, постановено на основание член 8, параграф 3 от Директива 2001/29, трябва по-специално да се вземат предвид изискванията, произтичащи от защитата на приложимите основни права, и то съгласно член 51 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) (вж. в този смисъл Решение по дело *Scarlet Extended*, посочено по-горе, точка 41).
- 46 Съдът вече е постановил, че когато някои основни права са в конфликт, при транспониране на дадена директива държавите членки трябва да следят за тълкуване на същата, което да позволява да се осигури справедлив баланс между приложимите основни права, защитени от правния ред на Съюза. На следващо място, при въвеждане на мерките за транспониране на тази директива органите и юрисдикциите на държавите членки са длъжни не само да тълкуват националното си право по начин, който да съответства на посочената директива, но и да не допускат да се основават на тълкуване на същата, което би влязло в конфликт с посочените основни права или с другите общи принципи на правото на Съюза като принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл Решение от 29 януари 2008 г. по дело *Promusicae*, C-275/06, Сборник, стр. I-271, точка 68).
- 47 В настоящия случай следва да се отбележи, че разпореждане като разглежданото по главното производство, постановено на основание член 8, параграф 3 от Директива 2001/29, се противопоставя най-вече, на първо място, на авторските права и сродните им права, които са част от правото на интелектуална собственост и следователно са защитени по силата на член 17, параграф 2 от Хартата, на второ място, на свободната стопанска инициатива, с която разполагат икономическите оператори като доставчиците на достъп до интернет съгласно член 16 от Хартата, както и на трето място, на свободата на информация на потребителите на интернет, чиято защита е осигурена от член 11 от Хартата.
- 48 Относно свободната стопанска инициатива следва да се констатира, че приемането на разпореждане като разглежданото в главното производство води до ограничаване на тази свобода.
- 49 Всъщност правото на свободна стопанска инициатива включва по-специално правото на всяко предприятие да може свободно да разполага, в рамките на отговорността, която носи за собствените си действия, с икономическите, техническите и финансовите ресурси, с които разполага.
- 50 Разпореждане като разглежданото по главното производство обаче налага на адресата си принуда, която ограничава свободното използване на ресурсите, с които разполага, тъй като го задължава да предприеме мерки, които могат да доведат до значителни разходи за него, да имат съществено въздействие върху организацията на дейността му или да изискват трудни и комплексни технически решения.

- 51 Подобно разпореждане обаче, изглежда, не засяга самата същност на правото на свободна стопанска инициатива на доставчик на достъп до интернет като разглеждания по главното производство.
- 52 От една страна, разпореждане като разглежданото по главното производство предоставя на своя адресат възможността да определи конкретните мерки, които следва да се предприемат, за да се постигне търсеният резултат, така че той може да избере да въведе мерки, които съответстват в най-голяма степен на ресурсите и капацитета, с които разполага, и които са съвместими с другите задължения и предизвикателства, които той трябва да преодолява при упражняване на дейността си.
- 53 От друга страна, такова разпореждане позволява на своя адресат да се освободи от отговорност, като докаже, че е взел всички разумни мерки. Тази възможност за освобождаване обаче очевидно има за последица това, че адресатът на разпореждането не е длъжен да прави непоносими жертви, което изглежда обосновано по-специално с оглед на факта, че последният не е автор на нарушението на основното право на интелектуална собственост, което е предизвикало приемането на посоченото разпореждане.
- 54 В това отношение съгласно принципа на правна сигурност адресатът на разпореждане като разглежданото по главното производство трябва да има възможността да се позове пред съда, след като станат известни предприетите от него изпълнителни мерки и преди да се постанови решение, с което му се налага санкция, ако такава е необходима, че предприетите мерки са действително тези, които е можело да се очакват от него, за да се възпрепятства забраненият резултат.
- 55 При това положение, когато адресатът на разпореждане като разглежданото по главното производство избира мерките, които да бъдат взети за съобразяване с него, той трябва да следи за спазването на основното право на свобода на информацията, което имат потребителите на интернет.
- 56 В това отношение взетите от доставчика на достъп до интернет мерки трябва да бъдат целеви, в смисъл че те трябва да служат за преустановяване на нарушението на авторското право или на сродно на него право, извършвано от трето лице, без да бъдат засегнати потребителите на интернет, които ползват услугите на този доставчик, за да получат достъп до информацията по правомерен начин. В противен случай намесата на посочения доставчик в свободата на информация на посочените потребители би била необоснована с оглед на преследваната цел.
- 57 Националните юрисдикции трябва да имат възможност да проверят дали случаят е такъв. Но при наличие на разпореждане като разглежданото по главното производство трябва да се отбележи, че ако доставчикът на достъп до интернет предприеме мерки, които му позволят да осъществи предписаната забрана, националните юрисдикции не биха могли да осъществят подобен контрол във фазата на изпълнителното производство при липса на оспорване на това основание. Вследствие на това, за да допуснат признатите от правото на Съюза основни права приемането на разпореждане като разглежданото в главното производство, е необходимо националните процесуални правила да предоставят възможност на интернет потребителите да се позовават на правата си пред съд, след като станат известни изпълнителните мерки, предприети от доставчика на достъп до интернет.
- 58 Относно правото на интелектуална собственост най-напред следва да се отбележи, че не е изключено изпълнението на разпореждане като разглежданото в главното производство да не води до пълно спиране на нарушението на правото на интелектуална собственост на заинтересованите лица.

- 59 Всъщност, от една страна, както бе установено, адресатът на такова разпореждане може да се освободи от отговорност и по този начин да не предприема някои евентуално осъществими мерки, при положение че те не могат да бъдат определени като разумни.
- 60 От друга страна, не е изключено да не съществува или да не е практически осъществима техника, която позволява да се преустанови напълно нарушението на правото върху интелектуална собственост, последицата от което би била възможността някои предприети мерки в зависимост от случая да бъдат заобиколени по един или друг начин.
- 61 Следва да се отбележи, че от член 17, параграф 2 от Хартата въобще не произтича, че правото върху интелектуална собственост е неприкосновено и че трябва да се осигури абсолютната му защита (вж. в този смисъл Решение по дело Scarlet Extended, посочено по-горе, точка 43).
- 62 При това положение мерките, предприети от адресата на разпореждане като разглежданото по главното производство във връзка с изпълнението на същото трябва да бъдат достатъчно ефикасни, за да осигурят ефективна защита на разглежданото основно право, тоест трябва да имат за резултат да предотвратят или поне да направят трудно осъществими неразрешените посещения на закриляни обекти и в значителна степен да разубеждават потребителите на интернет, които ползват услугите на адресата на това разпореждане, да посещават тези обекти, предоставени на тяхно разположение в нарушение на посоченото основно право.
- 63 Следователно, макар предприетите мерки за изпълнение на разпореждане като разглежданото в главното производство да не могат, в зависимост от случая, да доведат до пълно преустановяване на нарушенията на правото върху интелектуална собственост, те все пак не следва да се считат за несъвместими с изискването за намиране на справедлив баланс съгласно член 52, параграф 1 in fine от Хартата между всички приложими основни права, при условие обаче, че от една страна, те не лишават неоснователно потребителите на интернет от възможността правомерно да имат достъп до предоставената информация и от друга страна, да имат за резултат да предотвратят или поне да направят трудно осъществими неразрешените посещения на закриляни обекти и в значителна степен да разубеждават потребителите на интернет, които ползват услугите на адресата на това разпореждане, да посещават тези обекти, предоставени на тяхно разположение в нарушение на правото върху интелектуална собственост.
- 64 С оглед на гореизложените съображения на третия въпрос следва да се отговори, че основните права, признати от правото на Съюза, следва да се тълкуват в смисъл, че допускат да се забранява чрез прието от съда разпореждане на доставчик на достъп до интернет да предоставя на своите клиенти достъп до уебсайт, който поставя онлайн закриляни обекти без съгласието на носителите на права, когато в това разпореждане не се уточнява какви мерки трябва да предприеме доставчикът на достъп, и когато последният може да избегне налагането на изпълнителна глоба при нарушение на това разпореждане, като докаже, че е предприел всички разумни мерки, при условие обаче, че от една страна, предприетите мерки не лишават неоснователно потребителите на интернет от възможността правомерно да имат достъп до предоставената информация и от друга страна, тези мерки имат за резултат да предотвратят или поне да направят трудно осъществими неразрешените посещения на закриляни обекти и в значителна степен да разубеждават потребителите на интернет, които ползват услугите на адресата на това разпореждане, да посещават тези обекти, предоставени на тяхно разположение в нарушение на правото върху интелектуална собственост, което следва да се провери от националните органи и юрисдикции.

По четвъртия въпрос

- 65 Предвид отговора на третия въпрос не е необходимо да се отговаря на четвъртия въпрос.

По съдебните разноси

⁶⁶ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Член 8, параграф 3 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество трябва да се тълкува в смисъл, че лице, което предоставя закриляни обекти на публично разположение в уебсайт без съгласието на носителя на авторските права, по смисъла на член 3, параграф 2 от тази директива, използва услугите на интернет доставчика на лицата, които получават достъп до тези обекти, който от своя страна трябва да се счита за посредник по смисъла на член 8, параграф 3 от Директива 2001/29.
- 2) Основните права, признати от правото на Съюза, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат да се забранява чрез прието от съда разпореждане на доставчик на достъп до интернет да предоставя на своите клиенти достъп до уебсайт, който поставя онлайн закриляни обекти без съгласието на носителите на права, когато в това разпореждане не се уточнява какви мерки трябва да предприеме доставчикът на достъп, и когато последният може да избегне налагането на изпълнителна глоба при нарушение на това разпореждане, като докаже, че е предприел всички разумни мерки, при условие обаче, че от една страна, предприетите мерки не лишават неоснователно потребителите на интернет от възможността правомерно да имат достъп до предоставената информация и от друга страна, тези мерки имат за резултат да предотвратят или поне да направят трудно осъществими неразрешените посещения на закриляни обекти и в значителна степен да разубеждават потребителите на интернет, които ползват услугите на адресата на това разпореждане, да посещават тези обекти, предоставени на тяхно разположение в нарушение на правото върху интелектуална собственост, което следва да се провери от националните органи и юрисдикции.

Подписи